

Amb l'afecte d'un pare

Mons. Javier Echevarría va protagonitzar moments molt entranyables en visites com aquesta a l'escola Pineda, amb motiu dels seus 40 anys. Era el 16 de maig de 2008.

01/06/2017

La visita a Pineda

L'estada a Barcelona de Mons. Javier Echevarría, el maig del 2008, ja ha quedat ressenyada a diversos llocs. Però una visita molt especial va

ser la que va fer al col·legi Pineda de l'Hospitalet de Llobregat. Va beneir una imatge de la Verge amb el Nen, obra de l'escultor Joan Mainé, tot just col·locada al nou oratori. A la cerimònia, que va ser breu, hi van assistir moltes famílies i alumnes que havien fet la seva primera Comunió, i d'altres que havien rebut la Confirmació recentment. S'hi va adreçar amb aquestes paraules d'encoratjament: «Vosaltres, les nenes d'ara i les que vindran, teniu la capacitat d'estimar més que ningú, com la nostra Mare Santa Maria. I estimar no només amb el cor, sinó amb els fets. Anant contra corrent, si cal, en ambients en què es vol eliminar la dignitat de la dona».

En el seu recorregut pel col·legi, va trobar moltes persones que han col·laborat a tirar endavant Pineda, que en aquest any 2008 celebrava el seu 40è aniversari. Va saludar l'escultor Mayné i la seva dona Anita,

va estar amb les professores i va rebre com a regal una pàl·lia amb un bell esmalt de la Mare de Déu de la Mercè, un obsequi fet gràcies a les aportacions de moltes persones de dins i fora de l'escola.

Al pati, l'esperaven els més joves, nens i nenes de tres a cinc anys que el van rebre llançant uns globus; uns *representants* van portar un conte, joguines i li van donar les gràcies per anar a l'escola. Una alumna de 4t de Primària li va lliurar una nina amb l'uniforme de Pineda, que mostrava els valors que s'hi ensenyen: era alegre, generosa i sincera.

El Pare es va acomiadar demanant-los oracions pel Papa i va resar amb tot el col·legi, centenars de nenes, professores i moltes famílies: «Santa Maria, ajuda el Papa; Jesús, ajuda el Papa».

Més records de don Javier a Catalunya i Andorra

Van ser moltes les visites que va realitzar monsenyor Javier Echevarría a Barcelona, algunes mentre anava a altres llocs, i d'altres arran d'algun esdeveniment assenyalat, però en totes elles no va deixar mai de reservar-se uns minuts per estar amb els seus fills i filles.

Són molts els records que en tenen les seves filles. El seu caràcter directe, afable, el seu interès autèntic per les preocupacions i alegries que li explicàvem, el seu afecte, i el seu gran sentit de l'humor, carregat moltes vegades d'aquella sornegueria tan seva, ens feia sentir molt proper el seu gran amor de pare: «Mai va tenir un *no* per a ningú, a cada pas l'aturaven. Encara que moltes vegades no aturés la marxa, ell sempre contestava. Gairebé sempre eren preocupacions que tenia la gent, com ara la malaltia d'algun familiar. Quan li demanaven fer-se fotos amb ell, es mirava el

vicari i si li deia que *no* era que *no*, cosa que demostra la seva obediència i humilitat per seguir els plans programats», recorda Montserrat Canongia, l'encarregada de fer-li fotos sempre que visitava la delegació de Barcelona

De fet, «sabia mirar de prop i de lluny alhora, pensar en el més enllà i en el aquí, al mateix temps», comenta Mireia Vilaplana, que va treballar algunes temporades a prop seu. I hi afegia: «Sempre amb afecte cap a totes les persones, acompanyant-les en tot allò que necessitessin. Vaig patir una operació greu, per exemple, i va animar a resar a molta gent per mi, i s'interessava cada vegada que em veia per la meva recuperació. Al seu costat, desapareixien els problemes personals de curt abast, impulsava a pensar constantment en els altres, amb una visió universal, a servir i

ajudar els que tenim a la vora i les persones de tot el món. »

«Encara que ja passés dels vuitanta anys –explica Mireia Vilaplana–, tenia un cor jove, perquè vivia, amb intensitat i amor, l'avui i l'ara de cada dia. Aprofitava el temps al màxim per fer el bé, i regalar aquesta felicitat que tenia a qui volgués rebre-la. És així mateix que hi penso, en Javier Echevarría, ara que és al cel; era molt feliç i comentava –i vivia personalment– el fet que, com més gran és la unió amb Déu, més gran felicitat és la felicitat que un té. Ara, allà dalt, don Javier continua sent així de gran i de feliç, però encara més i per sempre».

Una de les visites de Mons. Javier Echevarría a terres catalanes, com a prelat de l'Opus Dei, el 17 de setembre del 2004, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, en què va oficialar la benedicció d'una imatge de

sant Josepmaria Escrivà de Balaguer al costat del cambril de la Verge. L'endemà, comentava: «Ahir vaig tenir la sort d'estar agenollat davant de la imatge de la Mercè. Em vaig unir a l'oració del Nostre Pare l'any 1946 i en d'altres anys en què va venir aquí, demanant per vosaltres, per l'Església, per l'Obra.» I ens animava a tractar molt la Verge: «que li digueu Mare amb molta confiança, que ella està molt disposada a ajudar-nos, i a treure'ns d'aquells tràngols en què més o menys ens trobem en una situació de dificultat».

També és particularment destacable el seu interès pel Pas dels Pirineus: hi va estar en cinc ocasions, arribant a gairebé tots els llocs que va resseguir sant Josepmaria el 1937.

Mercè Betriu pertany, des de la seva fundació el 2002, l'Associació d'Amics del Camí de Pallerols a Andorra; aquesta associació treballa amb molt

d'entusiasme per fer conèixer Pallerols, amb tota la càrrega emotiva que suposa trobar-se als llocs en què sant Josepmaria va viure uns moments especialment difícils en la seva vida. Mercè recorda que, en una de les cinc ocasions en què Mons. Javier Echevarría va visitar Pallerols, els va dir: «Continueu obrint aquest camí de Pallerols i dels Pirineus per a moltíssima gent. Per aquest camí, per la generositat amb què el Nostre Pare va obrir aquest camí, hem arribat tots a l'Obra».

«El diumenge 18 de maig de 2008, don Javier va rebre els components de la Junta de *l'Associació* –explica la Mercè–. Es va quedar sol amb nosaltres i, després d'una breu tertúlia, ens va saludar personalment d'una en una. Recordo que li vaig demanar que resés per la vocació dels meus fills, fos la que fos. Somrient em va dir. “Sí, però com

que sóc molt *egoista*, els vull tots fills meus...”»

Durant aquesta mateixa reunió, la Mercè recorda que «van portar una petita rèplica de fusta, sense policromar, de la Mare de Déu del Roser de Pallerols, perquè la beneís. Don Javier es va pensar que era un regal. Va ser un simpàtic moment de confusió. Un altre dels assistents, molt excursionista, va portar un piolet... També perquè el beneís».

Dies més tard, des de *l'Associació d'Amics del Camí* li van fer arribar a Roma una rèplica de la imatge de la Mare de Déu del Roser de Pallerols, policromada. La Mercè va tenir la sort d'encarregar-se de preparar l'enviament.

Una estada a Andorra

Mercè Betriu explica que «la segona vegada que vaig poder saludar el Pare va ser durant la visita que va fer

a Andorra arran del 75è aniversari del Pas dels Pirineus de sant Josepmaria. Va ser l'1 de desembre de 2012». Allà, el Pare ens deia amb gran satisfacció: «Us dic que aquest camí cap a Andorra ha tingut transcendència no solament per a la vida del Nostre Pare sinó també per a la vida, en l'Església, de tants i tants milions de persones. Aquesta terra va obrir la possibilitat a sant Josepmaria de poder dur a terme aquell pas per la seva ànima que el Senyor va verificar quan encara era un noi jove, que li va concretar el 1928. Pas al qual va respondre amb tota delicadesa i sempre pensant que es quedava curt davant l'amor de Déu, cosa que és veritat: no podem igualar mai aquesta mà que ens dóna, que ens ofereix constantment».

«Hi va venir moltíssima gent – recorda la Mercè– de Barcelona, Andorra, els pobles propers i molts indrets de Catalunya. Les nenes i

noies que freqüenten el Club Pallars de Lleida havien preparat unes galetes fetes per elles al Club, amb la forma de la rosa de Rialb, i les van regalar al Pare».

«L'última vegada que vaig tenir la sort d'estar amb el Pare –explica la Mercè– va ser el 3 de setembre de 2015. Aquest dia, es va inaugurar la rectoria de Pallerols, que feia poc que havia estat reconstruïda amb l'ajuda de molta gent. Tots hi vam treballar de valent per tenir-ho tot a punt. Amb la meva filla Mercè, vaig poder saludar el Pare. Li vaig comentar l'emoció que havia experimentat abans, durant les paraules que ens va dirigir a l'església de Pallerols. En recordar com estava l'església i la rectoria quan vam començar amb el projecte de l'Associació i com estava ara, el Pare em va contestar: «Doncs imagina't com devia estar quan el Nostre Pare va ser aquí».

Don Javier recordava que, durant el pas dels Pirineus, un jove guia de la zona va conduir sant Josepmaria i els que l'acompanyaven fins a Sant Julià de Lòria, a Andorra. Un cop allà, van visitar el rector, que els va obrir l'església perquè poguessin fer la visita al Santíssim. Encara que fos breu, aquesta visita a Jesús sacramentat en el primer sagrari que van trobar va ser un moment molt intens en el seu cor. Don Javier comentava: «Els homes i les dones hem après del Pare aquesta pietat eucarística, que va ser un dels suports, per no dir el suport fonamental, per fer l'Obra tal com la veiem ara, i tal com la veuran els que vinguin al darrere. Sempre es va esforçar perquè aquest temps de trobada real amb el Senyor tingués totes les característiques d'una vida enamorada».

Va continuar: «Els sants, en el seu pas per la terra, deixen un rastre. Els

camins que ells han transitat no els hem de considerar com una gesta inimitable o una relíquia per venerar. Déu ha volgut deixar-nos aquestes vides com a exemples propers, perquè ells van veure els mateixos paisatges i van caminar per la mateixa terra que nosaltres veiem i trepitgem cada dia. Considerar els episodis de la seva vida, com estem fent avui, gràcies a l'afecte que teniu per aquest pas de sant Josepmaria per Andorra, ha de servir-nos per imitar els sants en aquelles coses que ens acosten a Déu i als altres. Els pocs dies passats a Andorra per sant Josepmaria contenen moltes lliçons. Els ensenyaments d'un home d'oració, que amb tanta pietat va aprofitar aquesta llibertat de creure i resar que Andorra li va oferir. L'exemple d'un home amant de la llibertat de tots, l'exemple d'un sant que sabia estimar, que sabia perdonar, que sabia agrair».

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/amb-lafecte-
dun-pare/](https://opusdei.org/ca-es/article/amb-lafecte-dun-pare/) (20/03/2026)